

Bulutların Savaşı

Ali Cergibozan / Denizli Vali Yardımcısı

Çocukluğumda uzun, sıcak yaz günlerinde Doğanşehir Karaman-çatı'da hayvan otlatırken, tarlada çalışırken gökyüzünde bulutları savaştırırdım. Yazıda, yabanda mal güderken, tarla suvarırken, sıkça oynadığım kansız, kavgasız savaş oyunlarından birisiydi bu. Genellikle ABD ile SSCB karşı karşıya gelirdi bu savaşta. O dönemde(1960'lı 70'li yıllar)bu iki devlet, iki süper güç konumundaydı. Tam bir sanal savaştı benim yaptığım. Bir zamanlığına da olsa, güzel vakit geçirmiş olurum, ya da bana öyle gelirdi. Hem, kendimden oluşturduğum bu savaş kurgusunun kimselere bir zararı da yoktu. Bazen bu savaşlara Çin, Japonya, Almanya, Fransa, İngiltere ve diğer bazı devletler de katılırdı. İşte, o zamanda 3.Dünya Savaşı'nı başlatmış olurum. Doğanşehir Ovası'nın batısında yer alan Nurhak Dağı'ndan Güneydoğu'ya Hudut, Sürgü, Kurucaova'ya doğru güzergâhta ABD ve Müttefikleri; Nurhak'ın Kuzeydoğusu'na Fındık, Polat, Akçadağ güzergâhına doğru alanda ise, SSCB ve Müttefikleri yer alırdı. Sabahları –genellikle –gökyüzü bulutsuz, berrak, pırl pırl olurdu. Öğleye doğru bulutlar ku-

zey, batı ve güneybatı yönlerinden çıkmaya başlardı. Öğleden sonra gökyüzünde bulutların yoğunluğu artar-çoğunlukla-akşama kalmadan mevsimsel sağanak yağışlar başlardı. Yağışlar, şimşekler hangi güzergâhta cereyan edip bitmişse o taraf savaşı kaybetmiş sayılıyordu. Bazen savaşlar her iki cepheye de yayılıyordu. Orduların karşı karşıya gelip savaşmadığı, boy gösterisinde buldukları durumlar da oluyordu. İki den fazla devletin katıldığı savaşlar daha büyük ölçekli ve acımasızdı. İşte, o zamanlar yer gök kızıla boyanır, şimşekler çakar, savaş naraları gökyüzünde yankılanır, sonrasında geriye kan ve gözyaşı kalırdı. Yağmur yüklü bulutların vuruşmasından, tolaşmasından hırsını ve hızını alamayan taraflar, gökyüzünden-yerin çekim kuvvetine boyun eğerek-yeryüzüne doğru olanca hızlarıyla yol alarak toprağa düşerlerdi. Günlerce suya hasret kalmış, sıcaktan kavrulmuş kızgın topraklar, şiddetli çarpmanın etkisiyle ve neye uğradığının şaşkınlığı içerisinde etrafa saçılır, bu esnada ince bir toz bulutu etrafı kaplardı. Mermi gibi yere düşen yağmur damlaları-hiç vakit kaybetme-

den-birbirleriyle sarmaş dolaş birleşerek, daha büyük bir güç, ittifak oluşturarak dörtnala her yöne koşuşurlardı. Dere tepe demeden, sular seller olup, önüne çıkan engelleri birer birer aşarak varmak istedikleri daha büyük hedeflere (ırmaklara, nehirlere, göllere, denizlere, okyanuslara) doğru son sürat yol alırdı. Bulutların her karşılaşmalarında mutlaka kavga, dövüş, savaş olacak diye bir kural da yoktu. Bazen sevgiyle, dostlukla, kardeşlikle, barışla yaklaşırlardı birbirlerine. Bu duygular - bazen - öylesine güçlü olurdu ki; gökyüzünü devasa boyutlarda beyaz, pembe, mor gül bahçeleri kaplardı. Gökyüzü ışıltılı parlarken, öbür yandan yeryüzünde insanlar, hayvanlar, bitkiler kendilerine tepeden bakan bulutların aralarına düşmanlık girmesini, kavga etmelerini, savaşa tutuşmalarını; birbirlerini yerken, geride bıraktıkları sevdiklerinin, dostlarının, yakınlarının, yetimlerinin kanlı gözyaşlarının toprağa düşmesini; yeryüzünde kuruyan topraklara, solan yapraklara can vermesini beklerlerdi.

Yaşamın ta kendisiydi bu!